USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. OAM - 621/VL - 11 - 08 - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2010, č. j. 56 Az 6/2009 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 621/VL - 11 - 08 - 2008 ze dne 16. 12. 2008, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 283/1991 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává. Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností.

V rozsáhlém odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že stěžovatel netvrdil ve své žádosti a během pohovorů skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Z vlastního vyjádření stěžovatele vyplynulo, že nebyl členem žádné politické strany nebo organizace a nebyl rovněž nijak politicky činný. Proto správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatel není pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Správní orgán dále v průběhu řízení zjistil,

že nejde o první žádost stěžovatele o poskytnutí mezinárodní ochrany. Stěžovatel žádal o poskytnutí mezinárodní ochrany již jednou, a to na základě žádosti ze dne 21. 8. 2005. Tato žádost byla dne 22. 11. 2005 zamítnuta, proti čemuž podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Tato žaloba byla rozhodnutím č. j. 46 Az 90/2005 - 21 ze dne 14. 3. 2006 zamítnuta. Kasační stížnost, kterou stěžovatel brojil proti tomuto rozhodnutí Krajského soudu v Praze byla usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 4/2007 - 59 ze dne 12. 4. 2007 odmítnuta pro nesplnění podmínek řízení. Žalovaný zjistil podstatné rozpory v příběhu, o který stěžovatel opíral tuto svoji dřívější žádost a v příběhu, o který stěžovatel opíral nynější žádost. V prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uváděl, že důvodem jeho odjezdu bylo vyhnout se jednání nadřízeného velitele, se kterým se jeho rodina dostala do sporu kvůli pozemkům. Tento člověk jej měl šikanovat a pořezat žiletkou na hrudníku. Stěžovatel dále uváděl, že byl odsouzen soudem za ničení majetku, ale tohoto řízení se nezúčastnil, protože odcestoval ze země. V nově podané žádosti stěžovatel zcela popřel důvody, které uváděl v předchozím řízení a uvedl, že pravým důvodem, proč odjel ze země byla snaha vyhnout se jednání členů teroristické organizace, která jej zadržovala a vyhrožovala mu zabitím, pokud s ní nebude spolupracovat. Tyto osoby jej měly pořezat na těle. Rovněž se obává možného potrestání za dezerci z armády. Jako zdůvodnění zcela odlišných uváděných skutečností, které jej vedly k odjezdu ze země, oproti předchozímu řízení uvedl snahu vyhnout se možnému jednání rusky hovořících osob a také obavu z možného vyhoštění do Alžírska. Stěžovatel též zcela odlišně popsal průběh cesty do České republiky. Žalovaný při hodnocení této výpovědi stěžovatele též vycházel z informací, které shromáždil v průběhu řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku. (Zpráva MZV USA, Informace MV Velké Británie a dále informace MZV ČR.). S těmito informacemi seznámil stěžovatele, který doplnil, že v Alžírsku také kromě zlodějů působí teroristé, o čemž může poskytnout důkazy prostřednictvím nosiče CD. (S uvedenými informacemi se žalovaný seznámil a tyto informace o působení teroristů jsou též součástí spisu.).

Žalovaný dále uvedl, že v průběhu správního řízení se stěžovatel snažil žalovaného přesvědčit o tom, že v Alžírsku měl vážné problémy s teroristy, kteří jej unesli a zadržovali, protože chtěli, aby s nimi spolupracoval. Podle názoru žalovaného však stěžovatel neuvedl žádné věrohodné skutečnosti, které by tato jeho tvrzení prokazovaly. Žalovaný dále uvedl, že zastává názor, že výpovědi stěžovatele nelze označit jinak než jako souhrn naprosto nevěrohodných, vzájemně se vyvracejících informací. Uvedené rozpory stěžovatel vysvětlil obavou z rusky hovořících osob, což považuje správní orgán za naprosto nedůvěryhodné. Žalovaný je přesvědčen, že stěžovatel naprosto účelově nastolil po zamítnutí předchozí žádosti zcela jiné důvody, což zřejmě učinil proto, aby ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany zvýšil svoji šanci na získání mezinárodní ochrany. Stěžovatel dále uvedl, že žije s přítelkyní, se kterou uzavřel dne 29. 3. 2008 náboženský sňatek podle islámského práva. Žalovaný uvádí, že takový sňatek nelze považovat za platný z pohledu právního řádu České republiky, neboť nebyl uzavřen v souladu s právními předpisy platnými na území České republiky. Žalovaný tak neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný též posoudil podmínky pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou dány podmínky pro jeho udělení. Dále se žalovaný zabýval ve smyslu § 28 zákona o azylu tím, zda nejsou dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž vycházel z výpovědí stěžovatele a

z informací, které nashromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku. Žalovaný zhodnotil na základě dostupných informací případné uvěznění stěžovatele kvůli údajné dezerci z armády a po informací o podmínkách v příslušných zařízeních, posouzení délky možného trestu a charakteru trestné činnosti nedospěl k závěru, že by případné uvěznění bylo možno považovat za mučení nebo nelidské zacházení či trest. Žalovaný dospěl ke zjištění, že alžírský právní řád neobsahuje žádné ustanovení, které by poskytovalo oporu pro trestní postih za pobyt v zahraničí s neplatným cestovním dokladem. V Alžírsku dle zjištění žalovaného nehrozí nikomu pronásledování ani jiné problémy za opuštění republiky, žalovaný též vylučuje možnost hrozícího nebezpečí ze strany islámských radikálů či jiných třetích osob. Z informací o zemi původu též žalovaný zjistil, že v Alžírsku v současné době neprobíhá válečný konflikt, který by mohl být považován za vážné ohrožení podle § 14a odst.2 zákona o azylu. Žalovaný tedy neshledal, že by vycestování stěžovatele bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dále žalovaný v případě stěžovatele neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný tedy rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se stěžovateli neuděluje

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel ke krajskému soudu žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 9. 4. 2010, č. j. 56 Az 6/2009 - 38. V rozsáhlém a precizním odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský soud uvedl, že ve věci proběhlo ústní jednání, na kterém žalobce předložil soudu CD obsahující dle jeho informací zprávy o situaci v Alžírsku ve vztahu k terorismu. Soud tento důkazní návrh zamítl, protože se ztotožnil se závěry žalovaného o nevěrohodnosti jeho tvrzení, že byl pronásledován teroristy. Dále se soud zabýval žalobními body namítanými žalobcem v žalobě. Pokud jde o žalobní body namítající porušení § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedl krajský soud, že v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu spočívá především v tom, že je žadateli dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Stěžovateli byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky během pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný postupoval v řízení s ohledem na konkrétní okolnosti případu, zejména na skutečnost, že jde o opakovanou žádost. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvedl tentokráte jiné důvody, které jej měly přimět k opuštění vlasti, zaměřil se žalovaný na to, zda skutečnosti uváděné stěžovatelem lze považovat za věrohodné. Žalovaný tedy dle názoru krajského soudu zjistil skutkový stav dostatečným způsobem. Krajský soud dále zrekapituloval svá zjištění ze správního spisu, ze kterých vyplynulo, že jde o opakovanou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany a že první žádost stěžovatele byla zamítnuta, stejně jako žaloba, kterou proti tomuto rozhodnutí stěžovatel brojil, a poté byla odmítnuta kasační stížnost stěžovatele proti rozhodnutí o této žalobě. Dále krajský soud zjistil, že stěžovateli bylo opakovaně uděleno správní vyhoštění, a to v roce 2005 na dobu tří let a v roce 2006 na dobu deseti let. Tato rozhodnutí stěžovatel nerespektoval a pobýval dále na území České republiky nelegálně. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 sp. zn. 3 T 64/2008 ze dne 25. 7. 20008 mu bylo tedy uděleno soudní vyhoštění na dobu deseti let, protože mařil výkon rozhodnutí jiného státního orgánu tím, že se zdržoval

na území republiky, ačkoliv mu pobyt zde byl zakázán. Současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany tedy stěžovatel podal až teprve poté, co mu bylo uděleno soudní vyhoštění. V této žádosti uvedl, že svou vlast opustil v červenci 2005 z důvodů problémů s teroristy. Pracoval v armádě jako civilní zaměstnanec, po půl roce práce jej kontaktovali teroristé, chtěli, aby pronesl do kasáren bombu. Stěžovatel odmítl a odjel k rodičům na dovolenou. Chtěl zmizet, byl však prozrazen, teroristé jej chytili a mučili, posléze se mu podařilo utéci se ženou, která znala cestu. Společně utekli k jejímu strýci, potom stěžovatel s pomocí rodičů odjel k dědovi do hlavního města. Z vlasti odcestoval letadlem s pomocí převaděčů do Bulharska, odtud pak kamionem do ČR přes neznámé země. Do vlasti se nemůže vrátit, panuje zde nebezpečná situace a jemu hrozí smrt ze strany teroristů a vězení ze strany státních orgánů (protože se nevrátil do armády, i když s ní měl smlouvu). V žádosti žalobce uvedl, že v minulém řízení nevypovídal pravdu, protože měl strach z rusky mluvících osob, které mu pomáhaly. Při pohovoru dne 7. 10. 2008 doplnil, že nemluvil pravdu proto, že chtěl odjet do Anglie a nechtěl přijít o peníze, které již za cestu převaděčům zaplatil. Poté dodal, že mu i tlumočník poradil, aby nemluvil pravdu a dostal také SMS zprávu od převaděče, který mu napsal, že nemá nic říkat. Převaděč po něm žádal, aby mu ukázal, co v řízení říkal. Uvedl též, že se s žádostí o pomoc obrátil na ombudsmana a prezidenta. Stěžovatel dále uvedl, že uzavřel náboženský sňatek s českou přítelkyní, sňatek byl potvrzen pouze „doktorem náboženství“. Stěžovatel předložil správnímu orgánu také fotografie jizev na těle, které mu podle jeho tvrzení způsobili teroristé, dopis Kanceláři prezidenta republiky se žádostí o pomoc vzhledem k udělení soudního vyhoštění, doklad o uzavření náboženského sňatku a informace získané z internetu popisující situaci v Alžírsku. Když byly žalobci předestřeny jeho výpovědi z minulého správního řízení, uvedl, že jsou smyšlené, a ta jak výpověď o tom, že s kamarády rozbil auto a byl soudem odsouzen na 18 měsíců za ničení cizího majetku, tak výpověď, že dezertoval z armády kvůli problémům s velitelem, neboť nebyl příslušník armády, měl pouze civilní smlouvu s armádou. Nepravdivé bylo údajně také tvrzení, že cestoval do ČR přes Sýrii, Turecko, Řecko, Itálii, Rakousko.

Krajský soud dále zjistil, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí shledal, že žalobce zcela popřel důvody uvedené v řízení o své předchozí žádosti. Žalovaný též zdůraznil, že je povinností žadatele, aby uváděl pravdivé a úplné údaje, o čemž byl stěžovatel v průběhu obou řízení poučen. Žalovaný též nepřijal zdůvodnění stěžovatele, že pro uvedení různých skutečností byly obavy z jednání rusky hovořících osob, převaděčů a doporučení tlumočníka. Žalovaný vyslovil naopak přesvědčení, že stěžovatel nastolil nové důvody proto, aby zvýšil svoji šanci na získání mezinárodní ochrany. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného o nevěrohodnosti stěžovatele a uvedl, že žalovaný podle jeho názoru ve věci rozhodl správně a žalobní námitky v tomto ohledu shledal nedůvodnými. Krajský soud dále uvedl, že posouzení věrohodnosti žadatele je výsledkem hodnotícího procesu, je nutno přihlédnout k řadě skutečností a nelze vycházet pouze z některých dílčích nepřesností. V daném případě však považuje soud závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobce za důvodný. Krajský soud připomněl, že se stěžovatel již v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany dopustil rozporných výpovědí, které vysvětloval tím, že mu ostatní žadatelé radili, aby nemluvil pravdu. Stěžejním důvodem, který tehdy uváděl jako byla obava z trestu kvůli dezerci ze základní vojenské služby, neboť jej pronásledoval velitel z důvodů nesouvisejících s vojenskou službou a dále hovořil o tom, že byl odsouzen za ničení cizího majetku. Ve své nové žádosti o udělení

mezinárodní ochrany pak stěžovatel zmínil, že stěžejním důvodem, proč opustil svou vlast byly problémy s teroristy, přičemž rovněž připustil, že se obává vězení ze strany státních orgánů, protože se nevrátil do armády, i když měl s armádou smlouvu. Na rozdíl od předchozího řízení tedy tvrdil, že měl s armádou pouze civilní smlouvu a nikoliv že byl vojákem. Stěžovatel rovněž argumentoval tím, že žalovanému předložil fotografie svých jizev po mučení teroristy. K tomu krajský soud uvádí, že tyto fotografie předložil stěžovatel i v minulém řízení o udělení mezinárodní ochrany, tvrdil však, že mu je způsobil velitel v armádě. Krajský soud uvedl, že podle jeho názoru změna tvrzení stěžovatele v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která pro něj po udělení soudního vyhoštění byla jedinou zbývající možností jak legalizovat svůj pobyt v ČR , oprávněně vedla žalovaného k závěru o nevěrohodnosti stěžovatele. Dále krajský soud uvedl k argumentu stěžovatele, že je na správním orgánu, aby potvrdil nebo vyvrátil pravdivost jeho tvrzení, že dle jeho názoru v situaci, kdy je podána opakovaná žádost, v níž jsou tvrzeny jiné důvody než v žádosti předchozí, je toto pravidlo neaplikovatelné. Za této situace je dle názoru krajského soudu na stěžovateli, aby jasně prokázal existenci důvodů, pro které tvrdil rozdílné skutečnosti a aby doložil konkrétně ve vztahu ke své osobě, že jeho nyní tvrzené skutečnosti jsou pravdivé. To však stěžovatel neučinil. Tvrzení stěžovatele v tomto směru jsou podle názoru krajského soudu roztříštěná, nesouladná a na sebe nenavazující. Soud také přihlédl k tomu, že již v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany se objevily rozpory ve stěžovatelově výpovědi, které odůvodnil tím, že mu ostatní žadatelé poradili, aby nemluvil pravdu. Podle názoru krajského soudu se důvody tvrzené stěžovatelem jeví jako značně nevěrohodné a dle jeho názoru též stěžovatel neosvědčil, že měl reálné důvody nevypovídat pravdu v prvním řízení. Ke svým novým tvrzením stěžovatel předložil pouze obecné informace o terorismu v zemi původu, nepředložil však žádný důkaz, že by se tato problematiky týkala přímo jeho osoby. V dopisu adresovaném prezidentu republiky, který bezprostředně předcházel podání druhé žádosti o azyl se také přítelkyně stěžovatele nijak nezmiňuje o problémech s teroristy. Za situace, kdy stěžovatel nejprve uváděl jiné skutečnosti, nelze požadovat po žalovaném, aby pokud žalobce změnil svá tvrzení a pro tuto změnu neuvedl dostatečné důvody žalovaný přistoupil na to, že nově uváděné důvody jsou pravdivé a reálné. K výtce stěžovatele, že v odůvodnění rozhodnutí neuvedl, proč k určitým skutečnostem nepřihlédl, přičemž se pouze snažil hledat rozpory ve výpovědích žalobce a že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou pronásledování jeho osoby teroristickými skupinami, před kterými by stát nedokázal zajistit ochranu, krajský soud uvedl, že žalovaný ve svém rozhodnutí jasně vyjádřil stanovisko, že příběh stěžovatele považuje za nevěrohodný, proto by za této situace bylo nadbytečným se zabývat otázkou případné možné ochrany stěžovatele ze strany státu proti teroristům a tedy otázkou, zda je pronásledování teroristy přičitatelné státu. K námitce stěžovatele, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s důkazy – informacemi o Alžírsku předloženými stěžovatelem ve správním řízení, uvedl krajský soud, že tuto námitku shledává oprávněnou, avšak nejedná se o pochybení takového charakteru, aby způsobovalo nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Bylo by také nadbytečné, aby žalovaný prováděl dokazování ke skutečnostem, které shledal nevěrohodnými.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že napadený rozsudek je nezákonný pro nesprávné právní posouzení krajského soudu spočívající v tom, že krajský soud

dovodil, že stěžovatelem uváděné důvody nejsou důvody pro udělení azylu, dále napadený rozsudek trpí vadou řízení spočívající v porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem a dále je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud podle názoru stěžovatele posoudil jeho situaci chybně, když v rozporu se skutkovým stavem věci konstatoval, že stěžovatel žádá o udělení azylu z důvodů, které nelze z hlediska udělení azylu akceptovat. Krajský soud dle názoru stěžovatele jím uváděné důvody dostatečně nedocenil, nesprávně je vyložil a v důsledku tohoto nesprávně učiněného skutkového zjištění použil nesprávné právní posouzení. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě je dán důvod pro udělení azylu tím, že v zemi svého původu byl ohrožen na životě teroristickými skupinami. Tuto hrozbu státní orgány tolerovaly, resp. neposkytly stěžovateli odpovídající ochranu. Tuto nečinnost je třeba vyložit jako akt pronásledování, když azyl se poskytuje tehdy, kdy vlastní stát není schopen tuto ochranu poskytnout. Soud proto měl dle názoru stěžovatele posoudit jeho situaci jako azylově významnou. Dále stěžovatel uvádí, že v případě jeho návratu mu hrozí nebezpečí spočívající v ohrožení jeho života, zdraví a lidské důstojnosti, neboť by byl v případě svého návratu vystaven nelidskému zacházení. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na fakt, že úplná ochrana práv není pro občany Alžíru zcela dostupná, jak se to stalo v jeho případě. Z tohoto důvodu je nutné se v řízení zabývat fakticitou ochrany základních práv, což soud neučinil. Správné právní posouzení je podle názoru stěžovatele to, že důvod pro udělení azylu spočívá v mimořádných okolnostech na jeho straně, spočívajících v ohrožení jeho života, zdraví a lidské důstojnosti, poněvadž byl vystaven nelidskému zacházení. Stěžovatel dále namítá, že žalovaný i soud pominuli jím předložené důkazy o jeho pronásledování. Rozhodnutí soudu dle názoru stěžovatele není výsledkem hodnocení podkladů. Krajský soud měl podle názoru stěžovatele rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost, protože žalovaný se dostatečně nezabýval, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu ve formě doplňkové ochrany. Pro to žalovaný učinil závěr, pro který neměl dostatek důvodů, a tudíž učinil nepřezkoumatelné rozhodnutí, když z uváděných zjištění nelze logicky dovodit učiněný závěr. Stejná výtka platí podle názoru stěžovatele i vůči rozhodnutí krajského soudu, protože krajský soud převzal jednostranné zjištění žalovaného. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Součástí kasační stížnosti je též žádost o přiznání odkladného účinku, ve které stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podané kasační stížnosti přiznal odkladný účinek, neboť právní následky rozsudku napadeného kasační stížností by pro stěžovatele představovaly nenahraditelnou újmu, protože by byl nucen se vrátit do země původu.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 29. 6. 2010 tak, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť dle jeho názoru byly jak jeho rozhodnutí ve věci tak i rozsudek krajského soudu vydány v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti dále žalovaný odkazuje na obsah spisu, a to zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele a na vydané rozhodnutí. K námitkám uvedeným v kasační stížnosti žalovaný uvádí, že se i nadále domnívá, že nepochybil a postupoval správně, když mezinárodní ochranu stěžovateli neudělil. Žalovaný má za to, že během správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebyly naplněny ani podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu ani důvody hodné zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení

doplňkové ochrany dle § 14a a § 14 b zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný odkazuje na stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně sp. zn. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, podle něhož je poskytnutí azylu specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Dále žalovaný uvádí, že v podané kasační stížnosti nejsou uvedeny žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly či vyvracely závěry učiněné správním orgánem, v průběhu řízení ani soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost ani vady řízení. Dle názoru žalovaného se stěžovateli v kasační stížnosti nepodařilo závěry učiněné správním orgánem nebo soudem vyvrátit. K podání navrhujícímu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaný uvádí, že kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona ve smyslu § 32 odst.5 zákona o azylu. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost (§ 110 s. ř. s.).

Krajský soud po podání kasační stížnosti postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 s. ř. s. a po odstranění vad kasační stížnosti předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst.2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale

pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti. Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

První stěžovatelova námitka uplatněná v kasační stížnosti směřuje k nesprávnému právnímu posouzení věci. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jím uváděné nesprávně nepokládal za důvody azylově relevantní. Stěžovatelova kasační stížnost však neobsahuje žádnou další argumentaci, která by se vztahovala k věrohodnosti stěžovatelova příběhu. Zde je třeba podotknout, že (jak je patrno i z výše citovaných odůvodnění) krajský soud se správně zabýval zejména věrohodností žadatelem tvrzených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud se významem věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl pro azylové řízení v minulosti již opakovaně zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že *„nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* Dále citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu též uvádí: *„Jelikož zpravidla není v možnostech žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.“* Rovněž v rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010 - 229 (dostupný na www.nssoud.cz), vyslovil Nejvyšší správní soud stanovisko, že *„Otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek. Žadatel je totiž povinen poskytovat nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, na jejichž základě pak správní orgán zjišťuje podklady pro vydání rozhodnutí (§ 49a zákona o azylu) …pokud je zpochybněna celková věrohodnost žadatele, znamená to, že jeho žádosti nemůže být vyhověno, aniž by se jí správní orgán, resp. krajský soud v rámci své přezkumné činnosti nějak blíže věcně zabývaly.“* Také v rozsudku č. j. 7 Azs 63/2009 - 96 ze dne 3. 9. 2009 (dostupný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uvádí, že *„Posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“*

V projednávaném případě byly pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žadatele dány tím, že žadatel uváděl v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany zcela jiné důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádá než v předchozím řízení, ve kterém mu nebyla mezinárodní ochrana udělena a jeho žaloba byla Krajským soudem v Praze

zamítnuta a kasační stížnost Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nesplnění podmínek řízení. Stěžovatel přitom zcela popřel svůj příběh tvrzený v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jak správně v odůvodnění svého rozsudku podotknul krajský soud a před ním i žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, žadatel o mezinárodní ochranu je povinen uvádět v řízení pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 49a zákona o azylu). Stěžovatel přitom v obou řízeních byl o této své povinnosti správním orgánem poučen. Pokud tedy stěžovatel v každém z řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl zcela odlišné informace, vedla tato skutečnost zcela logicky a oprávněně správní orgán i krajský soud k pochybnostem o věrohodnosti výpovědí stěžovatele v řízení o nové žádosti o mezinárodní ochranu.

Stěžovatel vysvětlil rozpory ve svých výpovědích obavami z rusky hovořících osob, které mu měly při minulé žádosti o udělení mezinárodní ochrany pomáhat, obavami z převaděče a také tím, že mu tlumočník i ostatní žadatelé poradili, aby nevypovídal pravdu. Stěžovatel přitom nebyl schopen žádnými důkazy podložit toto své tvrzení, ani svůj příběh, který uvedl v nynějším řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel již ve správním řízení a později také v řízení před krajským soudem předložil CD, které mělo obsahovat důkazy dokládající pravdivost jeho výpovědi. Nejvyšší správní soud o tomto důkazu zjistil z protokolu krajského soudu z jednání ze dne 9. 4. 2010, č. l. 33, že CD předložené krajskému soudu obsahovalo pouze cizojazyčné články z tisku a z internetu, z jejichž názvu je patrno, že informují o akcích teroristů v zemi původu žalobce. Dále Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že správní spis (jak je též avizováno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného) obsahuje na č. l. 20 a 21 vytisknutou cizojazyčnou tiskovou zprávu o bombových útocích v Alžírsku. Tyto stěžovatelem předložené důkazy se tedy vztahují pouze k obecné situaci v zemi původu, nijak neprokazují, že by stěžovatel sám přišel do kontaktu s teroristy, byl jimi mučen, unesen nebo jinak pronásledován, jak tvrdí ve své výpovědi. Stejně tak fotografie jizev na těle žalovaného nesvědčí přímo tom, že byl pronásledován teroristy, zvláště je věrohodnost tohoto důkazu snížena tím, že stěžovatel je předkládal již v minulém řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž jimi prokazoval pravdivost svého tehdejšího tvrzení o šikaně v armádě, které měl být vystaven a která měla být jedním z důvodů pro opuštění země. Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s námitkou stěžovatele směřující na údajné nesprávné posouzení azylové relevance stěžovatelova příběhu, protože tato námitka pomíjí problematickou věrohodnost stěžovatelova příběhu, která je však v projednávané věci zcela zásadní, jak vyplývá i z předestřené judikatury.

Další námitkou stěžovatele je, že v případě jeho návratu mu hrozí nebezpečí spočívající v ohrožení jeho života, zdraví a lidské důstojnosti, neboť by byl v případě svého návratu vystaven nelidskému zacházení. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na fakt, že úplná ochrana práv není pro občany Alžíru zcela dostupná, jak se to stalo v jeho případě. Z tohoto důvodu je nutné se v řízení zabývat fakticitou ochrany základních práv, což soud neučinil. Správné právní posouzení je podle názoru stěžovatele to, že důvod pro udělení azylu spočívá v mimořádných okolnostech na jeho straně, spočívajících v ohrožení jeho života, zdraví a lidské důstojnosti, poněvadž by byl vystaven nelidskému zacházení. Nejvyšší správní soud považuje za nebytné podotknout, že stěžovatel v této stížnostní námitce nijak blíže nekonkretizoval, v čem by konkrétně mělo spočívat ohrožení jeho

života, zdraví a lidské důstojnosti a nelidské zacházení, kterých se po návratu do země obává. Nejvyšší správní soud odkazuje v tomto ohledu např. na svůj rozsudek ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž se vyslovil, že *„pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné*". Proto podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze takto obecně formulovaná tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti považovat za důvodné a Nejvyšší správní soud se jimi nebude dále zabývat, a to i s ohledem na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí - přes jím vyjádřené přesvědčení o nevěrohodnosti stěžovatele - provedl na základě několika různých zpráv rozsáhlé zhodnocení nebezpečí, která by stěžovateli mohla hrozit v případě jeho návratu do vlasti a nezjistil, že by mohly být dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

Stejně tak v úvodu své kasační stížnosti stěžovatel namítá, že „... dále napadený rozsudek trpí vadou řízení spočívající v porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem ...". Tuto vadu řízení však stěžovatel na žádném místě kasační stížnosti blíže nespecifikoval a s ohledem na předestřenou judikaturu není možné takto obecně uplatněnou námitku stěžovatele považovat za důvodnou.

Stěžovatel dále namítá, že žalovaný i krajský soud pominuly jím předložené důkazy o jeho pronásledování. Jak již bylo konstatováno výše, stěžovatelem předložené důkazy obsažené na nosiči CD však ve skutečnosti nesvědčily konkrétně o pronásledování žadatele, ale vypovídaly pouze obecně o situaci v zemi původu žadatele. Proto tyto důkazy nebyly způsobilé dostatečně potvrdit věrohodnost žadatelova příběhu a vyvrátit tak přesvědčení o nevěrohodnosti žadatele vyplývající z celkové změny jeho výpovědi oproti výpovědi z předchozího (pro žadatele neúspěšného) řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud přitom zjistil ze spisu a z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že žalovaný se těmito důkazy v průběhu správního řízení zabýval. Jediná výtka vůči žalovanému v tomto směru ze strany krajského soudu spočívala v tom, že žalovaný se dostatečně v odůvodnění s těmito důkazy nevypořádal. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s názorem krajského soudu, že se nejednalo o takové pochybení, které by způsobovalo nezákonnost rozhodnutí žalovaného jako celku. Krajský soud pak v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku uvádí, že důkazní návrh na provedení důkazu žalobcem předloženým nosičem CD zamítl, neboť se ztotožnil se závěry žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení žalobce. Z protokolu o jednání před krajským soudem ze dne 9. 4. 2010 (na č. l. 33 spisu) vyplývá, že krajský soud při jednání zjistil, že předložené CD obsahovalo pouze cizojazyčné články z tisku a z internetu, z jejichž názvu je patrno, že informují o akcích teroristů v zemi původu žalobce. Proti postupu krajského soudu tedy též nelze namítat, že by pomíjel stěžovatel předložené důkazy. Krajský soud se s těmito důkazy seznámil, ale s ohledem na jejich obecný obsah nedokládající věrohodnost stěžovatelovy výpovědi je v souladu s ust. § 52 odst.1 s. ř. s. odmítnul provést. I tato námitka stěžovatele je tedy nepřijatelná.

Krajský soud měl podle názoru stěžovatele rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost, protože žalovaný se dostatečně nezabýval tím, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu ve formě doplňkové ochrany. Proto žalovaný učinil závěr,

pro který neměl dostatek důvodů, a tudíž učinil nepřezkoumatelné rozhodnutí, když z uváděných zjištění nelze logicky dovodit učiněný závěr. Stejná výtka platí podle názoru stěžovatele i vůči rozhodnutí krajského soudu, protože krajský soud převzal jednostranně zjištění žalovaného. Při hodnocení nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozhodnutí, příp. rozhodnutí správního orgánu je nutno vycházet ze soudní judikatury k tomuto důvodu. *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“* (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaného pod č. 244/2004 Sb. NSS). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, *„lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“* Jak je patrno i z výše provedené rekapitulace odůvodnění rozhodnutí žalovaného, žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou udělení doplňkové ochrany stěžovateli zabýval, a to i přesto, že dle jeho názoru byla věrohodnost stěžovatele pochybná. Přitom vycházel z výpovědí stěžovatele a z informací, které nashromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku. Žalovaný zhodnotil na základě dostupných informací možnost uvěznění stěžovatele kvůli údajné dezerci z armády, také zhodnotil podmínky panující v Alžírsku v zařízeních, kde by byl pravděpodobně vykonáván trest, dále hodnotil i otázku, zda žalovanému v Alžírsku hrozí postih za pobyt v zahraničí s neplatným cestovním dokladem či pronásledování za opuštění republiky a též se zabýval otázkou, zda v zemi neprobíhá válečný konflikt, který by mohl být považován za vážné ohrožení ve smyslu § 14a odst. 2 zákony o azylu. Po zhodnocení všech těchto otázek na základě podkladů, které během správního řízení nashromáždil (zpráva MZV USA, Informace MV Velké Británie a informace MZV ČR), žalovaný dospěl k závěru, že vycestování stěžovatele není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a v případě stěžovatele nejsou dány důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany. Závěr o tom, že nejsou dány v případě stěžovatele podmínky pro udělení doplňkové ochrany učiněný žalovaným, tedy logicky vyplývá ze zjištění žalovaného, která učinil v průběhu řízení. Jak vyplývá i z výše předestřené judikatury, rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nepřezkoumatelné, protože důvody pro postup žalovaného jsou z odůvodnění jeho rozhodnutí jasně seznatelné.

Také krajský soud se v kasační stížností napadeném rozhodnutí zabýval námitkou stěžovatele, že žalovaný se dostatečně nezabýval tím, zda je v zemi původu ohrožen ze

strany islámských radikálů. V této souvislosti krajský soud uvádí, že se žalovaný zabýval obecnou situací v Alžíru i situací Alžířanů, kteří se vrací do země původu po pobytu v cizině. Otázkou ohrožení stěžovatele ze strany islámských radikálů po návratu do vlasti se již blíže nezabýval, pouze uvedl, že vylučuje pronásledování stěžovatele ze strany islámských radikálů, přičemž z celkového kontextu odůvodnění vyplývá, že žalovaný považoval tvrzení stěžovatele o pronásledování teroristy, resp. islámskými radikály považuje za nevěrohodné. Krajský soud se s těmito závěry žalovaného ztotožnil. Ani rozhodnutí krajského soudu tedy nelze podle názoru Nejvyššího právního soudu považovat s ohledem na předestřenou judikaturu za nepřezkoumatelné, protože se s námitkou stěžovatele ohledně nedostatečného zhodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany srozumitelně a dostatečně vypořádává. Obě tyto námitky stěžovatele tedy dle názoru Nejvyšší správního soudu nejsou důvodné.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval bezchybně ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o stěžovatelovu žádost o přiznání odkladného účinku, která byla spojena s kasační stížností, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v projednávaném případě je odkladný účinek kasační stížnosti dán ze zákona ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu, proto jej nemohl na žádost stěžovatel svým rozhodnutím přiznat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu